

S:

Slutet för vikingarna i England

Ivar Benløs har fått vad han kom för; hämnd, land och kontroll över östra England.

Men Ivar vill ha mer land och allierar sig med vikingen Olaf, som styr Irland. De två kommer att erövra området mellan sina anläggningar, kungariket Strathclyde i nordvästra England.

Vikingarna anfaller flera gånger från land- och sjösidan och när Ivar stänger av matförsörjningen till områdets viktigaste försvar får de svältande försvararna ge upp. Återigen fångar vikingarna en kung levande, kung Argyll. Ivar och Olaf kräver lösen och får ett ovanligt erbjudande; Konstantin, kung av Skottland, vill betala, men bara om vikingarna dödar Argyll. Konstantins plan är att gifta sin dotter med Argylls son så att Konstantin får en vasall på Strathclydes tron. Ivar och Olaf är med på den planen, för med denna har de placerat en vänlig kung på tronen i det erövrade området.

Ivar Benlöss liv, som var så brutalt, slutar ganska lugnt år 871. Han insjuknar plötsligt på Irland, där han har bosatt sig, och dör kort därefter. Tillbaka i England är Ivars bröder, Halfdan och Ubba; de får i uppdrag att slå klorna i Englands två sista kungadömen, Wessex och Mercia, och vintern 870 tränger de ner till floden Themsen, men de många vikingatackerna har gett de engelska små staterna en stark enhet. På Engelfield lider Vikings sitt första nederlag innan de lyckas slå tillbaka. Vikingarnas fälttåg tar dem till Offington och striderna varar en lång dag 871 tills vikingarna måste dra sig tillbaka. I sitt läger i Redding gör de inventering; de har förlorat flera militära ledare och ännu fler krigare. De blir slagna men inte besegrade, även om de har mött stora motståndare i Alfred och Ethelred, Wessex kungliga bröder, som tidigare låtit vikingaarmén dra sig tillbaka till York. Under de följande månaderna böljar striderna fram och tillbaka. Våren 871 dör kung Ethelred, och medan Alfred är upptagen med att ordna sin brors begravning vinner vikingaarmén några stora strider. Men vintern närmar sig och diplomatin börjar. Alfred köper tid genom att betala vikingarna för att dra sig tillbaka till London, huvudstaden i Mercia. Wessex är nu den enda kvar av de fyra engelska kungadömena.

Lodbrogsönerna Halfdan och Gorm kan inte släppa tanken på att ockupera Wessex och 875 fattar de ett ödesdigert beslut; de delar vikingahären mellan sig. Gorm bosätter sig i Jorvick, medan Halfdan åker till Dublin och mördar den sittande kungen för att ta tronen. Gorm vill också slåss och 876 attackerar han Wessex med sin armé och överraskningstaktiken fungerar; vikingarna tränger långt in i kungariket och slår sig ner på en ö som ligger i en liten sydengelsk fjord, och är lämplig för att blockera hamnen i staden Pool. Samtidigt skyddar platsen mot attacker från Alfred. Återigen lockar Alfred med danska skulder för att få vikingarna att försvinna, och Gorm svär på en ring tillägnad Thor att han kommer att lämna Wessex.

Vikingarna har svurit falskt, visar det sig. Istället för att försvinna tränger han längre in i landet mitt i natten och slår sig ner i staden Exeter medan han väntar på förstärkning från Skandinavien. Tyvärr förstörs flottan i en storm och det som såg ut som en enkel seger slutar nu med att vikingarna kommer under belägring. Efter vintern låter sig vikingarna åter få betalt för att lämna Wessex, och den här gången håller de sitt löfte. Freden är dock kortvarig, för innan ett år har gått missbrukar vikingarna en kristen högtid för att återigen överraska Wessex; på trettondagen den 6 januari 878 tränger vikingar in i fästningen i Chippenham, där Alfred firar jul. Kungen av Wessex lyckas knappt fly med sin livvakt och

några män. De söker skydd i ett träsk i Somerset i sydöstra England och under de följande månaderna agerar Alfred som underjordisk ledare.

Gorm är medveten om att striden måste avgöras; han tillkallar Ubba, som ska belägra ett stort fort. Men innan vikingarna hinner skära av alla anslutande vägar går Wessex armé till motattack. Ubbas armé slaktas och 840 män dör på slagfältet, bland dem Ubba. Vikingarna är i hälarna, Alfred vet, och det är dags för den sista uppgörelsen. Han samlar en armé vid Eddington och en rasande strid börjar. Alfreds armé består av män från hela England, och vikingarna har ingen chans. Många dör, medan de andra skjuts tillbaka till ett område nära Chippenham. Anglosaxarna ödelägger området och vikingarna är utan förnödenheter. Efter två veckor måste de ge upp.

Hedningarna var livrädda av hunger, kyla och rädsla och de bad om fred, segrade munken Asser. I segern visade Alfred storsinnet; om vikingarna konverterar till kristendomen kommer han att skona dem.

Knästående måste den nyligen döpte vikingahövdingen Gorm underkasta sig Alfred den store. Gorm håller med och tar det förnamn Ethelston. Alfred låter honom återvända till East Anglia, där han blir kung, men underkastad Wessex-kungens makt. 12 fruktansvärda år i engelsk historia är över, och i eftervärlden kommer frälsaren att bli känd som Alfred den store; den ende engelske kungen med detta förnämliga epitet.

Det sägs att han innan Ivar dog i England gav besked om att hans kropp skulle begravas i en hög vid den engelska kusten, och att så länge hans ben vaktade denna del av kusten, skulle ingen fiende lyckas invadera landet. Som en profetia stämde den, säger sagan, tills William "The Bastard", d.v.s. Vilhelm Erövraren, kom till kusten. Han gick till högen och öppnade Ivars grav och såg att kroppen inte hade sönderfallen. Han lät sedan bygga ett stort bål där Ivars kropp brändes.

